

Стотици други като тѣхъ сж стигали до желѣзната врата на нѣкоя фабрика. Стотици други като тѣхъ отпървомъ сж се плашили отъ бѣсния бѣгъ на машинитѣ, едва сж изтърпявали въ първитѣ дни до обѣдната свирка и въ края на краищата сж привиквали. Защото тази е най-висшата дарба на човѣка — да може да се присажда отъ едно мѣсто на друго, отъ мекия созополски пѣськъ и мазната българска прѣстъ въ циментовия подъ на фабриkitѣ. Хората не сж дръвчета, за които важатъ законитѣ на природата.

II

Като минатъ още нѣколко години, съвсемъ ще се забрави историята на Надежда. Въ тежка работа мина дългиятъ ѝ животъ, безславенъ бѣ краятъ ѝ. Но всепакъ тя загина на бойното поле — на пѣтъ изъ морето, а не въ пристанището, както свършватъ толкова други гимии.

Когато срещнаха момичето отъ Созополъ, капитанъ Яни и морякътъ Богданъ отиваха на далеченъ пѣтъ. И само шестъ дни по-късно тѣ се връщаха съ Надежда откъмъ турската граница.

Носѣха захаринъ и галантерия, сто метра бризентъ за платна и двете килограма английска прежда за мрежи. Нощта бѣше облачна и тъмна, а тѣ пѣтуваха безъ свѣтлина. Държеха се далечъ отъ брѣга и се надѣваха да разтоварятъ стоката си на вжглищарската скеля преди разсъмване.

Ще си помисли нѣкой, че сж се занимавали съ контрабанда. И съ право ще си помисли. Но какво да сторятъ? Такава е човѣшката душа — мирна е, докато е страхлива. Богдана и тогава нѣщичко го глождѣше. Не че се питаше въ себе си,